

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ကျွန်တော်နှင့် ဓမ္မာတော်ရှင်မ

အပါအဝင်

ဝတ္ထုဝတ္ထုတိုများ

935004B
935004B

ကျွန်တော်နှင့် ရွာတော်ရှင်မ

[၁]

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်သည် မှာ ကြာပါပြီ။ ကောင်းမွန်စွာ အိပ်မ
ပျော်၍ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ယခု ဒီဇင်ဘာလထဲရောက်တော့
အိပ်မက်ရှည်ကြီးများ မက်လာသည်။ ချမ်းအေးလွန်း၍ အိပ်လို့ လည်း
ပျော်သည်။ စားလို့ လည်း ဝင်သည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့်လည်း
ဖြစ်လိမ့်မည်။ အိပ်မက်ရှည် ကြီးများမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို အစအဆုံး သ
ည်းထိပ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာပီပီ အ တွေးလွန်
၍ အိပ်မက်ထဲ၌ပင် ဇာတ်လမ်းဆင်သည် ဟု စာဖတ်ပရိတ်သတ်က ဝေ
ဖန်ကြပေလိမ့်မည်။

မဟုတ်ရပါ။ နိုဝင်ဘာလတစ်လလုံး ကျွန်တော်
'နန်းကြာညို'လုံးချင်းဝတ္ထုအား ရေးပြီးသည် နှင့် ပြည်၊ တောင်တွင်းကြီး
၊ ပုပ္ဖား၊ ပုဂံ၊ နေပြည်တော်သို့ အလည်အပတ်သွားရင်း ဘုရားဖူးထွက်
နေ သည်။ နိုဝင်ဘာလကုန်တွင် ပြန်ရောက်ပြီး အိမ်ရောက်မှ အိပ်မက်
ရှည်ကြီးများ မက်ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်နေ့ညက မက်သော အိပ်မက်မှာ အလွ
န်ထူးဆန်းသည်။ အိပ်မက်ဟူ သည် မက်ပြီး မေ့တတ်သော်လည်း ထိုအိ
ပ်မက်ကို ကျွန်တော် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်လည်သတိရနေသည် မှာ လည်း
အလွန်ထူးဆန်းသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်-ပြည်
ကားလမ်းနံဘေး အင်း ကုန်းဆိုသော ရွာကလေးက ရွာခံမုဆိုးနှင့် ကျွန်

တော်တို့ ရွာလယ်ကွင်းများ အလွန်၌ လယ်ယာနားချိန် ဆောင်းဦးပေါက်အလွန်ရိုးမတောစပ်သွား၍ ကြက်ထောင် ငှက်ထောင် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိရိုးဖလာ ရွာသားများ ၏ အကျင့် သစ်ဝါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကိုလည်း ဤရိုးမကြီးကိုပင် မှီခိုနေရပါသည်။

တစ်နေ့မနက်ခင်း ရွှေရောင်ဝင်းနေသော စပါးခင်းကို ကျွန်တော်လှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း၊ တော စပ်တွင် ပေါက်ကိုင်၊ သုတ်ကိုင် ထောင်ထားသောနေရာသို့အသွား စပါးခင်းအစပ်တွင် ဝက်ခြေရာများ တွေ့ပြီး နို့ရည်တည်နေသော စပါးခင်းအား တောဝက်အုပ်ဝင်စားထားသည် ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လယ်ကွင်းနှင့် တောစပ်တွင် ကျွန်တော်နင်းကိုင်များကို ကြိုတင်ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ တွင် အမဲပစ်ရန် သေနတ်မရှိ။ ခူးလေးနှင့် လေးခွလောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်က အပျော်တမ်းမှ ဆိုး၊ အကောင်ငယ်လောက်သာ ပစ်ခတ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာတောစပ်တွင် သေနတ်သာရှိပါက တောဝက်၊ ချေ၊ ဆတ်တို့ ကို အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်နိုင်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော့်မှ ပေါက်ကိုင်၊ နင်းကိုင်များကိုသာ အားကိုးနေရသည်။ ပေါက်ကိုင်ဆိုသည် မှာ အသေးစားထောက်ကိုင်၊ ခရမ်းချဉ်သီး(သို့)မှ ညှိနီရဲနေသော သဖန်းသီးအားပေါက်ကိုင်ခလုတ်ထိပ်တွင် တပ်ဆင်ပြီး ကွင်းလျှောကြိုးအား ပေါက်ခလုတ်တွင် ကွင်းစွပ်၍ ချထားရသည်။ ဝါးကိုင်ကို သုတ်ကိုင်အဖြစ် သုံးထား၍ ကြက်နှင့်ရစ်က အသီးနှီနှီအား ဖောက်လိုက်သည် နှင့် ခလုတ်ပြုတ်၍ ကြက်နှင့် ရစ်လည်ပင်းကို သုတ်ကိုင်က ဆွဲသုတ်တော့သည်။

နင်းကိုင်ကလည်း အလားတူပင်၊ ချိုင့်ကလေးတူး၍ သုတ်ကိုင်ထိပ်ခလုတ်ကလေးအား တုတ်က လေးဖြင့် ကန့်လန့်ပြီး ထိန်းထားခြင်းဖြစ်

သည် ။ သားကောင်က ခလုတ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို နင်းလိုက်သည် နှင့် ကွင်းလျှောကြိုးက ဆွဲသုတ်ပြီး ခြေတစ်ဖက် သို့မဟုတ် လက်တစ်ဖက် ကိုမိ၍ သုတ်ကိုင်ကမြှောက်တင် ထားသည် ။ ထိုအခြေအနေကို မုဆိုး ကသိ၍ အဝေးမှ လုံဖြင့်ပစ်ထိုးရသဖြင့် အလွန်အန္တရယ်များ သည် ။ ချက်ကောင်းကို တစ်ချက်တည်းထိုးမိမှ သားကောင်ကိုရနိုင်သည် ။ မသေ ချာပါက သားကောင်က အသေ အလဲ ရုန်းသောကြောင့် ကြိုးပြတ်၊ သုတ်ကိုင်ကျိုးပြီး တောဝက်ကောင်ကြီးဖြစ် ပါက ရန်ရှာတတ်သေးသည် ။

ထိုနေ့မနက်က သုတ်ကိုင်များ တွင် တောဝက်ပေါက်ငယ်တစ်ကောင်သာမိနေသဖြင့် ကျွန် တော် ဝါးစိမ်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်၍ ယူခဲ့သည် ။ ပေါက်ကိုင်များ တွင် တော့ ရစ်ကြက်နှင့် တောကြက်ဖကြီး တစ်ကောင် အသေမိ၍ အသင့်ပါလာသော မုဆိုးလွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ပေါက်ကိုင်အား ပြန်ထောင် ပြီးရွာသို့ပြန်ခဲ့သည် ။

ဤလိုပင် စပါးခင်းအား စစ်ဆေးရင်း ညနေတစ်ကြိမ်၊ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ကိုင်းလည်ရသည် မှာ ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ် အလုပ်တစ်ခုပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် ဟင်းစားက မပြတ် ပါ။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်သည် များ ရောက်နေသည် ။ ဂျစ်ကားတစ်စင်းကလည်း ရွာလယ်ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ ပြေးလမ်းပေါ်၌ ရပ်ထားသည် ။ ဂျစ်ကားကိုမြင်သည် နှင့် ဤရာသီတွင် လာနေကျ ရန်ကုန်မှ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့ အဖွဲ့မှန်း သိသာပါသည် ။ တပည့်လက်သားအစုံအ လင်၊ သေနတ်မျိုးစုံဖြင့် သူတို့ လာနေကျဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်ဝက်ပေါက်ကလေးအား ခြံဝိုင်းထဲ ထမ်းဝင်လာသည် ကိုမြင်သည် နှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ဦးလေးမောင်က...

“ဟ...ငါတူကြီး၊ တယ်ဟုတ်ပါလား။ မွန်နဲ့ ကုလားတို့ ဝိုင်းကြိုကြစမ်း၊ ငါတူကြီးပင်ပန်း လာတယ်။ မုဆိုးလွယ်အိတ်ကြီးကလည်း ဖောင်းကားလို့ ပါလား၊ ဘာကောင်တွေလဲ”

“ကြက်နဲ့ ရစ်ကြက်ဖကြီး...ဦးလေး။ ဦးလေးတို့ လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ နေ့လယ်စာရော၊ ည စာပါ ဖူလုံသွားပြီပေါ့။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဦးလေးတို့ ဘယ်တုန်းက ရောက်ကြတာလဲ”

“အခုပဲရောက်တာ...ငါတူရေ၊ မှော်ဘီမြို့ထဲမှာ BREAKFAST စားနေတာနဲ့ ကြာ သွားတာ။ အခု ဘာကောင်တွေ စဆင်းပြီလဲ”

“တောဝက်တွေတော့ စဆင်းပြီ...ဦးလေးရေ။ တခြားတောကောင်တွေလည်း ဆင်းတော့ မှာ ပါ”

“ကောင်းတာပေါ့...ဦးလေးတို့ လည်း တောဝက်သားမှ ခံတွင်းတွေတာ။ ဆတ်နဲ့ ချေက တော့ စပါးမှ ညှိမှ ဆင်းကြမှာ ”

ကျွန်တော်က မုဆိုးခေါင်းဆောင် အဘဦးသိန်းလွင်နှင့် ဦးလေးမောင်တို့ အား နှုတ်ဆက်ရ သေးသည် ။

“အဘတို့ ဘယ်အချိန် တောဆင်းကြမှာ လဲ၊ ဒီညလား။ မနက်ဖြန်မနက်လား”

“ဒီညနေပဲ။ ပစ်ကွင်းပစ်ကွက် ခြေရာလက်ရာကြည့်ပြီး လင့်စင်ဆောက်ပစ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်...အဘ။ သားကောင်တွေက ညဘက်ဆင်းတာများ တယ်”

ကျွန်တော်နှင့် မွန်၊ အလူး၊ ကုလားတို့ တောဝက်ပေါက်အားဖျက်၍ ကြက်နှင့်ရစ်အားကိုင် ကာ နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်ရသည် ။

ထမင်းအိုးတည်သူ၊ ဟင်းချက်သူများ ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝိုင်းက လေးမှာ အလှူအိမ်ကလေးသဖွယ် မီးခိုးတလူလူဖြင့် စည်ကားနေပါသည်။ ။ နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ပြီးတော့ ဧည့်သည် များ ထမင်းလုံးစီရင်း အိမ်ဦးခန်းတွင် အိပ်ကြသည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် မွန်၊ အာလူး၊ ကိုကုလားတို့က တောအတွေ့အကြုံများ ပြောရင်း ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးဖြင့် စကားဝိုင်း ဖွဲ့ကြသည်။ ။

ညနေစောင်းစောင်းတွင် လယ်ကွင်းများအားဖြတ်၍ တောစပ်သို့ သွားပြီး ကျွန်တော်က တောကောင်များ ခြေရာခြေကြောင်းကို ပြရသည်။ ။ မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်တို့က ဝင်လမ်းထွက်လမ်း ကို လေ့လာပြီး လယ်ကွင်း နှင့် တောစပ်အနီး ပစ်ကွင်းကောင်းသောနေရာ နှစ်နေရာခွဲ၌ လင့်စင်ဆောက် ရန် နေရာရွေးချယ်သည်။ ။

တစ်နေရာက တောကောင်များ ဝင်လမ်းအနီး မအူပင်ကြီးပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်နေရာက တောကောင်များ ထွက်လမ်းအနီး နှစ်ပင်ပူး၍ ပေါက် နေသော တောင်ပိန္နဲပင်များ အပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ။ တောမှ ရွာနှင့် နီးသဖြင့် အောက်ခြေရှင်းသည်။ ။ မြင်ကွင်း ကောင်းသည်။ ။ ရွက်ကြွေတော ဖြစ်သဖြင့် အပင်ကြီးများ သာ ပေါက်ရောက်နေသော ကြိုးဝိုင်းတောလည်း ဖြစ်သည်။ ။

သစ်ဝါးလည်း ပေါသဖြင့် အဝင်လမ်းအနီးက လင့်စင်ကို အာလူး နှင့် မွန်တို့က သစ်ဝါးခုတ်၍ ဆောက်သလို ကျွန်တော်နှင့် ကုလားက အထွက်လမ်းအနီးက တောင်ပိန္နဲပင်ပေါ်တွင် လင့်စင်ဆောက်ကြသည်။ ။ ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အချိန် (၂) နာရီခန့်နှင့် ပြီးစီးပါသည်။ ။ အန္တရာယ် ပေးမည့် တောကောင်ကြီးများ မရှိသဖြင့် လင့်စင်များမှာ (၁၅) ပေခန့်သာ မြင့်ပါလိမ့်မည်။ မအူပင်များက အခက်အလက်ဝေဆာသဖြင့်

အပင်ပေါ်တက်ရန် လွယ်ကူသောကြောင့် လှေကားမလိုပါ။

ကျွန်တော်နှင့် ကုလား တာဝန်ယူရသော တောင်ပိန္နဲပင်က (၁၂) ပေ ခန့် အမြင့်အထိ ပင်စည်လုံးချောဖြစ်သဖြင့် ဝါးလှေကား လုပ်ပေးရသည်။ ။ ထိုအနီးအနားတွင် ဝါးနက်ဝါးရုံများ ပေါ်သဖြင့် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် နှစ်လုံးရှာ၍ ဝါးလှေကား လုပ်လိုက်သည်။ ။ တောကောင်များ ၏ သဘာဝမှာ သူတို့ ဝင်နေထွက်နေကျလမ်းကို ရွေးချယ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် လမ်းသစ်ကို အသုံးပြုသော အလေ့အထမရှိပါ။ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းပတ်လည်တွင် ကျွန် တော်ထောင်ထားသော နင်းကိုင်းများ က ရှိနေပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ လင့်စင်များ ဆောက်လုပ်ပြီးတော့ အဘဦးသိန်းလွင်နှင့် မုဆိုးကြီး ဦးလေး မောင်တို့ က လင့်စင်ပေါ်တက်၍ လေ့လာသည်။ ။ လိုသည် များကို ပြင်ခိုင်းသည်။ ။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်၌ ရွာပြန်ခဲ့ကြပြီး စားသောက်ကြသည်။ ။ ည(၈) နာရီခန့်မှ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲ၍ လင့်စင်ပေါ်တက်ကြသည်။ ။

ကျွန်တော်က မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်၊ ကုလားနှင့်တွဲ၍ အထွက်လမ်းလင့်စင်၊ အဘဦးသိန်း လွင်နှင့် မွန်၊ အာလူးတို့ က အဝင်လမ်းလင့်စင်။ ။ တောရွာသဘာဝအရ ည(၉)နာရီခန့်တွင် လုံးဝတိတ် ဆိတ်သွား၍ တောကောင်များ ဝင်ချိန်ကို ခန့်မှန်းပြီး လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

[၂]

ညက အလွန်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။ ပုရစ်သံနှင့် အဝေးမှ ချေဟောက်

သံနှင့် တောကြက်တွန်သံ လောက်သာ ကြားရသည်။ ။ လကွယ်ညဖြစ်သဖြင့်ပတ်ဝန်းကျင်က ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေ သည်။ ။ တောနှင့်လွတ်ကင်းသော လယ်ကွင်းပြင်ကိုပင် သဲကွဲစွာမမြင်ရပါ။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အဘတို့ ယူလာသော EVEREADY ငါးခဲထိုး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသင့်ကိုင်ထားပြီး မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်က ဒသမ (၅၀၀) ဝင်ချက်စတာနှစ်လုံးပြုးရိုင်ဖယ်၊ ကုလားက ဒဿမ (၃၀၃) အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ်ကို ကိုယ်စီကိုင်ထားသည်။ ။ အဘဦးသိန်းလွင်တို့ ဘက်ကတော့ ဘာကိုင်ထားသည် မသိ ပါ။

ည (၉) နာရီခန့်၌ တောတိုးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ။ တဂတ်ဂတ်မေးရိုက်သံလည်း ကြားရ သဖြင့် တောဝက်ကြီးခေါင်းဆောင်သော တောဝက်အုပ်အသံမှန်း မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် အနီး ကပ်၍ ဟောက်လိုက်သော ချေသံတဝေါင်းဝေါင်း၊ ဆတ်တစ်သံကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရ သည်။ ။ ယနေ့ညတော့ တောကောင်ပေါင်းစုံဆင်းချေပြီ။ မုဆိုးအဖွဲ့သာမလာပါက ကျွန်တော်တို့ လယ် ကွင်းတက်တက်ပြော ၁၄ မ ည် မှာ အသေအချာပင်။ ယခုနှစ်မှ သက်ကြီးစပါးများက အလွန်အောင်မြင် လှသည်။ ။ လယ်ကွင်းများ အလယ်ရှိ လယ်စောင့်တဲအနီး၌ လည်း ပီလောနှင့် ပြောင်းဖူးခင်းကလည်း ဖြစ်ထွန်းလှသည်။ ။

ပထမ ဝက်အုပ်ဝင်သည်။ ။ အဘဦးသိန်းလွင်တို့ အဖွဲ့က မပစ်သေး။ ဒုတိယချေအုပ် မပစ်သေး ပါ။ တတိယ ဆတ်အုပ်ဝင်တော့ အဘတို့ အဖွဲ့ကစပစ်ပြီး တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် ဆက်တိုက်ဝင်သဖြင့် ရှေ့ဆုံးတောဝက်အုပ်က ပီလောခင်းအစပ်ရောက်ရှိသေး၍ အပင်များအား မဖျက်ဆီးရသေးမီ နောက်ဆုံးမှ ဝင်သော ဆတ်အုပ်အားပစ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်နှင့် ကုလားတို့ က ဝိုင်းပစ်ကြသည်။ ။

မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်၏ သေနတ်မှ (၉) လုံးကျည်များက အနီးက
ပ် အပေါ်စီးတွင် အလွန် အသုံးတည့်သည်။ ကျွန်တော် ထိုးပြထားသော
မီးခွက်အောက်၌ တောဝက်များ အတုံးအရုံး။ ကုလားက တော့ ကျုံ့ထွက်
လာသော ချေများ နှင့် ဆတ်များကို တစ်ကောင်ချင်း ပစ်နေသည်။ ရိုင်ဖ
ယ်ရိုးရိုးသေ နတ်ဖြစ်သော်လည်း ကျွမ်းကျင်သဖြင့် အဆက်မပြတ် စက်
သေနတ်လိုအသံက ဟိန်းထွက်နေသည်။

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

သေနတ်သံများ သောသောညံအပြီး ကျွန်တော့်လယ်ကွင်းထဲသို့မီး
ကို ဝေ့၍ ထိုးကြည့်ရာ ကျွန် တော်တို့ ဘက်မှ တောဝက်သိုးကြီးအပါအ
ဝင်ဝက်မများ (၆) ကောင်၊ ဆတ်ဖားကြီး (၂) ကောင်နှင့် ချေ (၂)ကောင်
စုစုပေါင်း (၁၀) ကောင်၊ အဘဦးသိန်းလွင်တို့ ဘက်ကလည်း (၁၀)
ကောင်ခန့်ရှိမည်ထင် သည်။ အတန်ငယ် လှမ်းသဖြင့် အကောင်ရေတွ
က်၍ မသဲကွဲပါ။ သွေးသံရဲရဲ မည်းမည်းများကို သာမြင်နေရသည်။ အား
လုံးငြိမ်သက်သွားမှ ...

“ဝေး...ဝေး”

ဟု တောသံပေး၍ လင့်စင်အောက်သို့ ဆင်းကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဖွဲ့ပေါင်း၍ လယ်ကွင်းအလယ် လယ်စောင့်တဲ၌
ဆုံကြပြီး အလျင်ဆုံး မီးဖို သည်။ ပြီးနောက် နှစ်ဆိုင်းခွဲကာ ကျွန်တော်
တို့ တောကောင်သေများအား သယ်ကြသည်။ ဝက်သိုးကြီးနှင့် ဆတ်
ဖားကြီးများကိုတော့ နှစ်ယောက်သယ်ရသည်။ စုစုပေါင်းတော့ တော
ကောင်ပေါင်းစုံအကောင် (၂၀)။ အ လွန်လက်ညီသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ ညလယ်စာစား၍ အောင်ပွဲခံရန် ဝက်ပေါက်တစ် ကောင်
အား ဖျက်နေစဉ်တဟေးဟေးအသံများ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်မှာ

ထားသဖြင့် ရွာသားများ တောကောင်သယ်ရန် လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ မီးတုတ်အလင်းရောင်များကိုလည်း မြင်နေ ရသည် ။ သို့
သော် တစ်စု၊ နှစ်စုမဟုတ်၊ လေး ၊ ငါး ဆယ်စုမှ မီးတုတ် (၁၀၀)ခန့် ဖြစ်
လာသည် ။

ကျွန်တော် မသင်္ကာတော့။ ထို့ကြောင့် -

“အဘ. . .ဟုတ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့ လား၊ ကျွန်တော်မှာ ထားတာ
ကာလသားအဖွဲ့ (၁၀) ယောက်တည်း။ ကွင်းခြောက်ပြီထင်တယ်”

“အေး. . . .ဟုတ်သကဲ့။ မင်းတို့ ခြေဖျား၊ နားရွက်ဖျား၊
အမြီးဖျားလမိုင်းမတင်ကြဘူးလား။ ရိုးရာအတိုင်း လုပ်ကြလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . .အဘ၊ ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ ပါ။ အခုပဲ တင်လိုက်ပါ
မယ်”

“အေး. . .အေး. . .တောထဲမဟုတ်ဘဲ ကွင်းထဲဆိုပေမယ့်လည်း သူ့
ဟာနဲ့ သူ ရှိသကဲ့ယ့်။ မင်းတို့ တောင်းပန်ပြီး တင်လိုက်ကြ။ ဒီနယ်က ဘ
ယ်သူ့အပိုင်လဲ. . .ကောင်ကလေး”

“အဘိုးနဲ့ ရွာတော်ရှင်မအပိုင်ပါ. . .အဘ၊ ကျွန်တော် တင်လိုက်ပါမ
ယ်”

“အေး. . .အေး. . .”

ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးထုံးစံ တောဝက်သားအား ဆား၊ နနွင်းလူး၍ တု
တ်ထိုးမီးကင်ပြီး အရက် နှင့် မြည်းနေကြစဉ် ရွာမှ ကာလသားအဖွဲ့တ
ရူးတူး တောသံပေး၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနှင့် စု ဝေးလာနေကြ
သည် ။

အဘဦးသိန်းလွင်က. . .

“အေး...ဒါမှ လူအမှန်ကွ၊ အသံပြုလိုက်ကြဦး”

ကျွန်တော်တို့ က တဝိုင်းဝိုင်းအော်တော့ ကာလသားများ အဖွဲ့ဘက်က လည်း ပြန်အော်သည်။ သူ တို့ ကိုလည်း အကင်များကျွေး၍ ဧည့်ခံနေစဉ် ကျွန်တော်က ကာလသားခေါင်းအဖွဲ့အား...

“သာချို...မင်းတို့ အဖွဲ့ ဘာကြောင့် နောက်ကျနေတာလဲ”

“သူကြီးကတော်...ဒေါ်စိန်ရွှေကို ဝင်ပူးလို့ ဟေ့၊ ရွာတော်ရှင်မတဲ့။ အဲဒါသူကြီးခေါ်လို့ သူ ကြီးအိမ်ကို ပြေးရသေးတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မင်းတို့ အဖွဲ့ ကိစ္စပေါ့။ သူနယ်ထဲ လာပြီး သူ့ကို ဂါရဝမပြုဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး လယ်ကွင်းထဲ မှာ မတ်ရပ်အပေါ့သွားတယ်ဆို”

ထိုစဉ် အဘဦးသိန်းလွင်က...

“ဘယ်လို ဂါရဝမပြုတာလဲ။ အခုပဲ ခြေဖျား၊ နားရွက်ဖျားတွေနဲ့ ပူဇော်တင်မြှောက်ပြီးပြီလေ”

ကိုသာချိုက...

“အဲဒါက ကွင်းပိုင်ကို ပသတာပါ...အဘရဲ့။ ရွာတော်ရှင်မကျတော့ လက်ဖက်နဲ့ ကြက်ဥ ပြုတ်ကို တင်မြှောက်ရတာပါ။ အဲဒါက အမဲမလိုက် ခင် အရင်ဆုံး လုပ်ရပါတယ်”

“နို့...သိမှ မသိဘဲ။ ဘွားတေးပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က...

“အဘ...အခုသိပြီပဲ။ ရွာပြန်ရောက်တော့ လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အပျော် တမ်းမုဆိုးဆိုတော့ မေ့သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကွင်းထဲ

မှာ မတ်ရပ်အပေါ့သွားတယ်ဆို ဘယ်သူလဲ”

ထိုစဉ် ကုလားက ထ၍ . . .

“ကျွန်တော်ပါဗျာ . . . မအောင့်နိုင်တာနဲ့ သွားမိတယ်။ ထိုင်သွားတော့ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ မ လွယ်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ လယ်ကွင်းထဲ တောထဲ အပေါ့ထိုင်စွန့်ရင်တောင့် သက်ဆိုင်ရာကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီးမှ စွန့်ရပါတယ်။ အဘတို့ က မသိနားမလည်တဲ့ ဧည့်သည် တွေဆိုတော့ တောင်း ပန်လိုက်ရင် ရွာတော်ရှင်မကျေနပ်မှာ ပါ”

ကျွန်တော်တို့ ဝက်၊ ချေ၊ ဆတ်သေကောင်များအား ရွာသို့ ပြန်သယ်၍ တစ်အိမ်တစ်ပိဿာနှုန်း တစ်ရွာလုံးသို့ ဝေသည် ။ ရွာကာလသားများ နှင့်တွဲ၍ ညလယ်စာလည်း ချက်စားကြသည် ။ ကာလာ သားခေါင်း ကိုသာချို၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ရွာမှ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော လမ်းဆုံကားဂိတ်သို့လည်း ဝက်၊ ဆတ်၊ ချေအကောင်လိုက်အား ရောင်းချရန် စပ်ဟပ်ကြသည် ။

လမ်းဆုံကားဂိတ်မှာ စားသောက်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ရှိပြီး အလွန်စည် ကားသည် ။ ပြည်သို့လည်းကောင်း၊ မှော်ဘီ-ရန်ကုန်သို့လည်းကောင်း ပြေးဆွဲသော ယာဉ်ငယ်လိုင်း ကားဂိတ်လည်း ရှိသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများ ထွက် ပန်းအမျိုးမျိုး၊ သစ်သီးသစ်ဥ နှင့် တော ထွက်ပစ္စည်းများ လည်း ရောင်းဝယ်ကြသည် ။ တစ်နေ့လုံး လူစည်သော်လည်း မနက်စောစော (၅) နာ ရီခန့်ဈေးမှာ အလွန်စည် ကားသည် ။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်က ကာလသားခေါင်းနှင့် ပေါင်း၍ မနက်စာ အမီရောင်းချရန် အသားများ ပေါ်၍ တွဲပြီး လက်လီလက်ကားရောင်းချရန် စီစဉ်နေ သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ညလယ်စာ စားသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ ကာလသားခေါင်းဆောင် ကို သာချိုတို့ အဖွဲ့နှင့် မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်၊ ကုလား၊ မွန်နှင့် အာလူးတို့ ကတော့ သားကောင်များအား ဖျက်၍ လည်းကောင်း၊ အကောင်လိုက် ပြင်ဆင်၍ လည်းကောင်း မနက်ဈေးအစီပို့ရန် ပြင်ဆင်နေရင်း စားသောက်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မနက် (၆) နာရီခန့် အိပ်ရာကနိုးတော့ ကုလားမောင်းသော ဂျစ်ကား ပြန် ရောက်လာသည်။

“အဘဦးသိန်းလွင်တို့ . . မနက်စာ လမ်းဆုံကားဂိတ်မှာ စားကြဖို့ ဦးလေးမောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက် ပါတယ်။ အသားတွေလည်း ကုန်တော့မယ်။ မြို့က အဝယ်တော်တွေက ကားတွေနဲ့ အကောင်လိုက် လာဝယ်ကြတာ မို့အားရစရာကြီး။ ငွေတွေလည်း သောက်သောက်လဲရတယ်။ အမှာတွေလည်း အများ ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီရွာမှ တစ်ည ထပ်အိပ်ရဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ ”

“အခြေအနေကောင်းရင် (၃)၊ (၄) ရက်နေကြတာပေါ့ကွာ။ တို့ မှာ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ကဲ. . မုဆိုးလေး၊ မနက်စာ လမ်းဆုံမှာ သွားစားကြမယ်။ ဒီမှာ ဘာမှ မစီ စဉ်နဲ့ တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . အဘ”

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာသစ်ကြပြီး လာခေါ်သောဂျစ်ကားဖြင့် ရွာမှ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော လမ်း ဆုံကားဂိတ်သို့ လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းဆုံကားဂိတ်ရောက်တော့ မနက်(၇) နာရီခန့်ရှိချေပြီ။ ဈေးကမကွဲသေးပါ။ လူက စည် ကားဆဲ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်ထိုင်စောင့်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးရှေ့ ရောက်တော့ ဦးလေးမောင်က ထွက်ကြိုသည်။

“လာကြ. . .အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်နဲ့ မုဆိုးလေး။ စားချင်တာမှာ စားကြ။ တောကောင်အ သားကတော့ ရောင်းကောင်းတယ်ဗျို့၊ အကောင်လိုက်ဝယ်ကြတာ များ တယ်။ အသားတွဲတွေတော့ ကျန်သေးလို့ ကာလသားခေါင်းနဲ့ အာလူးနဲ့ မွန်တို့ ရောင်းနေကြဆဲပဲ။ (၅)သိန်းကျော်တော့ ရပြီ။ ဖောက်သည် တွေက မနက်ဖြန်မနက် ချေရော ဝက်ပါမှာထားတာ။ အော်ဒါငါးကောင် ရနေပြီ။ နှစ်ရက် သုံးရက် ဒီရွာမှာ ဆက်နေရင်တော့ အတော်တွက်ခြေကိုက်မှာ ပဲ. . .အစ်ကိုကြီးရေ”

“မုဆိုးသက်တမ်းမှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက်မရဖူးပါဘူးဗျာ၊ ငွေလည်း များများ စားစား မရဖူးပါ ဘူး။ အရင်တုန်းက စားသောက်စရိတ်နဲ့ ဓာတ်ဆီဖိုး၊ ကျည်ဆန်ဖိုးလေးကျေအောင်တောင် မနည်း လုပ်ရတာပါ”

ကျွန်တော်တို့ မနက်စာကြက်ဥထမင်းကြော်မှာ စားသည် ။လက်ဖက်ရည်ချိုလည်း သောက်ကြသည် ။ ထိုစဉ် မွန်နှင့်အာလူးတို့ အဖွဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လာကြသည် ။

“အဘနဲ့ ဦးလေးမောင်ရေ၊ မနက်က (၅) သိန်းကျော်၊ အခု (၃)သိန်းကျော်၊ (၈) သိန်းကျော်ရတယ်ဗျို့၊ တထောကြီးပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်အတွက်မှာ ကြတာတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ကြိုးစားလိုက်ကြဦးဗျို့”

“ကဲ. . .စားလိုရာ စိတ်ကြိုက်မှာ စားကြ။ ကာလသားခေါင်းအဖွဲ့လည်း အားမနာနဲ့ ၊ သဘောရှိပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . .ဦးလေးမောင်”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေကြစဉ် အစိမ်းရောင်ဖက်ရှင်ဝတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားပေါ်သို့ စွေ့ခနဲတက်သွားသည် ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။ ခေါင်း

၌ လည်း စံပယ်ပန်းများ ပန်ထားသည်။ ။ မျက်နှာကိုတော့ သဲကွဲစွာ မမြင်လိုက်ရ။ မကြာပါ။ ဂျစ်ကားကို ဂူးခနဲ မောင်း၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ။

“ဟာ...ဟာ...ဟိုမှာ မောင်းပြေးပြီ”

ကျွန်တော်ထအော်မှ အားလုံး သတိထားမိကြသည်။ ။ ဂျစ်ကားကို ဝေးဝေးမောင်းပြေးသည် တော့ မဟုတ်။ ကတ္တရာလမ်းမကြီး တစ်ဖက် ကမ်းကို ကူး၍ ရပ်ထားသော ခရီးသည် တင် DYNA ကားခေါင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဂုန်း... အုန်း...”

“ဟာ...ဟာ... သွားပါပြီကွာ၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်ပြီ”

“ဘယ်သူ ခိုးပြေးတာပါလိမ့်။ အမြန်လာကြဟေ့၊ သူခိုးလည်း ထွက်ပြေးတာ မတွေ့ဘူး။ ဒဏ်ရာနဲ့ မေ့နေလောက်ပြီ”

လူများ လည်း ဝိုင်းလာကြသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အပြေးရောက်တော့ ကားခေါင်းထဲ၌ မည်သူမျှမရှိ။ ဂျစ်ကားက ရှေ့မှန် (၂) ချပ်လုံး ကွဲသွားပြီး ရှေ့ဘန်ဘာကောက်ကွေ့သွားရုံသာ။ DYNA ကားပိုင်ရှင် ရောက်လာတော့ စကား ပြောကြရတော့သည်။ ။

“ဘယ်သူမောင်းတာလဲ၊ ဂျစ်ကားက ဘယ်သူကားလဲ”

ဦးလေးမောင်က ...

“ဂျစ်ကားက ကျွန်တော့်ကားပါ။ ကားသူခိုးက ခိုးပြေးတာပါ”

“ဘယ်မှာ လဲတဲ့ အဲဒီသူခိုး”

“မတွေ့တော့ဘူးဗျာ၊ ထွက်ပြေးတာလည်း မမြင်မိဘူး”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က . . .

“ကားမောင်းပြေးတာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျ။ အစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ ။ ခေါင်းမှာ လည်း စံ ပယ်ပန်းကုံးတွေ ပန်ထားတယ်။ ဟော . . . ဟော . . .ဟိုမှာ စံပယ်ပန်းကုံးတစ်ခု”

ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာစီယာတိုင်အောက်တွင် ပြုတ်ကျနေသော စံပယ်ပန်းကုံးအား ကောက် ပြတော့ အားလုံး အံ့သြနေကြသည် ။

DYNA ယာဉ်ပိုင်ရှင်က . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကား ထိသွားပြီး။ ပိုက်ဆံကုန်တော့မယ်။ ကားပြင်တာနဲ့ လိုင်းမဆွဲရတာနဲ့ ဝင်ငွေထိပြီ။ လျော်ပေးပါ”

ဦးလေးမောင်က . . .

“ဒီမှာ ကားအုံနာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားလည်း ထိတာပါပဲ။ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကားကို သော့တန်းလန်းထားခဲ့လို့ နေမှာ ။ ဒီဂိတ်မှာ လုပ်စားလာ တာ (၁၀) နှစ် (၁၀)မိုးရှိပြီ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး။ ကားခိုးမောင်းပြေးတယ်ဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

ထိုအခါမှ နောက်ဆုံး ဂျစ်ကားမောင်းခဲ့သော ကုလားက . . .

“ဒီမှာ . . . နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီကားမောင်းလာတာလည်း (၁၀) နှစ် (၁၀) မိုးတောင် ကျော်ပါပြီ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘာမှ လဲ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဟောသည် မှာ ဂျစ် ကားသော့။ ကျွန်တော်အဘတို့ ကို ကြိုပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ဂီယာထိုး။ သော့ပိတ်ပြီး အသေအ

ချာရပ်ထား တာ။ ဂီယာပြုတ်ပြီး လိမ့်သွားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အခု ဟာက စက်နှိုးပြီး ထွက်သွားတာ”

“အေးဗျာ. . .ကားသူခိုးလည် မမိတော့ အခက်သားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကားပိုင်ရှင်ရှိနေတော့ တာ ဝန်ယူရမှာ ပေါ့။ DYNA ကားမှန်က ရှားတယ်။ ဒရိုင်ဘာခန်းတံခါးကလည်း အချပ်လိုက် အသစ်လဲရ တော့မယ်။ ဆေးလည်း ပြန်မှုတ်ရမယ်။ တခြား ဘာတွေချွတ်ယွင်းသွားသေးသလဲ မသိသေးဘူး။ အဲ ဒီတော့ လက်ခံ၊ ပစ္စည်းဖိုးနဲ့ (၈) သိန်းလောက်တော့ လျော်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည် ။ တောကောင်ရောင်း၍ ရငွေ (၈) သိန်း၊ အခုအလျော်တောင်းသည် မှာ (၈) သိန်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကြားဝင်ရတော့သည် ။

“ကားပိုင်ရှင်နောင်ကြီးခင်ဗျား. . . နောင်ကြီးတို့ ကားပျက်စီးသလို ကျွန်တော်တို့ ကားလည်း ပျက်စီးတာပါပဲ။ ဒီကအဖွဲ့တွေက ရန်ကုန်က မုဆိုး ကြီးတွေပါ။ ကျွန်တော့်ဧည့်သည် တွေပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဒီရွာက ရွာခံမုဆိုးပါ။ ဒါကြောင့် (၅) သိန်းလောက်ပဲ ယူပါဗျာ။ အဲဒါမှ နောင်ကြီး မကျေနပ်ရင်လည်း ကြိုက်သလို အမှုလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါမှ DYNA ကားပိုင်ရှင်မှာ လေသံပျော့ကလေးဖြင့်. . .

“အေးဗျာ. . .ဒါဆိုရင်လည်း (၅) သိန်းနဲ့ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့။ အမှုလည်း မလုပ်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လည်း နစ်နာတာပါပဲ”

ထို့ကြောင့် ငါးသိန်းဖြင့် ကျေအေးသွားသည် ။ ကားများ ပေါ်တက်၍ စက်နှိုးကြည့်တော့ စက် များကကောင်း။ ကျွန်တော် သိနေပါသည် ။ မတင်မြှောက်မိသဖြင့် ရွာတော်ရှင်မ ပညာပေးခြင်း ဖြစ် ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ သူမအား မေ့လျော့ပြီး လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာဖြင့်တောင် မတင်

မြောက်မိဘဲ ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။ ။

အဘဦးသိန်းလွင်ကတော့ သားကောင်ရောင်းရငွေ (၈) သိန်းကျော် အထဲမှ (၅) သိန်း အလျော်ပေးလိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ် တဖျစ်တောက် တောက်။

“ငါ့ကွာ . . . ဝမ်းသာမယ်မကြုံရသေးဘူး၊ အခုတော့ ပါသွားပြီ တောက်”

“အဘရယ် . . . ကျွန်တော် ရွာခံမုဆိုးအပြစ်ပါ။ တောထုံးစံကိုမေ့နေမိတာပါ။ အခုတော့ လက်ဖက်တစ်ပွဲ၊ ကွမ်းတစ်ယာနဲ့ ပြီးမယ့်အစား ငွေလည်း ကုန်သေး၊ အုန်း၊ ငှက်ပျောကန်တော့ပွဲကြီး ပေးပြီး တောင်းပန်ရတော့မယ်”

“အေး. . . အေး. . . မုဆိုးလေး၊ ရွာတော်ရှင်မ ကျေနပ်အောင်သာ တောင်းပန်လိုက်ပေတော့။ အဘတို့ လည်း လက်တွေ့မျက်မြင်မို့ ယုံပါပြီ။ နောက်နေ့တွေမှာ တောကောင်များများ ရအောင်သာ တောင်းပေရော့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဘ”

ထိုနေ့က အပြန်တွင် ကျွန်တော် ဦးဆောင်၍ အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်နှင့် လက်ဖက်စုံဝယ်၍ ရွာသို့ရောက်ရောက်ချင်းကာလသားအဖွဲ့ အကူအညီဖြင့် ပြင်ဆင်ပြီး ရွာအစွန်ရှိ ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းသို့သွား၍ အကျအန ပူဇော်ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါသည် ။ နတ်ကွန်းမှ အပြန် ညနေစောင်းတွင် လင့်စင်ဆောက်ရန်နေရာရှာအသွား ယမန်နေ့ညက ပစ်ခတ်ခဲ့သော လက်ကွင်းအပြင်ဘက် တောစပ်၌ ကျွန်တော်ထောင်ထားသော သုတ်ကိုင်းနှင့် နင်းကိုင်းများ တွင် မိနေသော တောကြက်ဖနှစ်ကောင်၊ ချေတစ်ကောင်

နှင့် တောဝက်မတစ်ကောင်တို့ အား ရခဲ့သည် ။ ညလင့်စီးမည့် နေရာကို တော့ အနောက်ဘက် တောစပ်လယ်ကွင်းအစွန်ကို နေရာရွှေ့ပြောင်းခဲ့ ပါသည် ။

ထိုညကစ၍ (၃) ညဆက်တိုက် နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ လင့်စီးရာ ဆတ် (၃) ကောင်၊ ချေ (၃) ကောင်နှင့် တောဝက်မျိုးစုံအကောင် (၅၀) ခန့်ရရာ ကျွန်တော်တို့ အချိုးကျ ရှယ်ယာခွဲတော့ ကျွန် တော်ငွေကျပ် (၃) သိန်းခန့် ရသည် ။ လယ်ရှင်များ လည်း ရိတ်သိမ်းခါနီး လယ်ယာများ မပျက်စီး ၍ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့အား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်နေကြသည် ။ ကျွန် တော်ကတော့ မရဖူးသော ငွေ ကြေးကိုရရှိသဖြင့် ရွာတော်ရှင်မအား အ လွန်ကျေးဇူးတင်မိပါသည် ။

ဤသည် မှာ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးမြင်မက်သော ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ဖြစ်ပါသည် ။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

* * *